

Disertační práce Poezie prvních tří desetiletí 19. století. Východiska a podmínky tvorby a její žánrová skladba v díle osvícenské básnické generace se zabývá poezií českého národního obrození od vystoupení Puchmajerovy básnické školy vycházející z osvícenského klasicismu až po díla vznikající pod silicím vlivem romantismu ve třicátých letech 19. století. Klade si za cíl sledovat vývoj, proměny a vzájemné působení nejdůležitějších lyrických i epických žánrů obrozenské poezie, a to se zřetelem k dobové úloze veršovaného slova a k specifickým podmínkám tvorby i recepce jazykově českých básnických děl. Předpokládá a na konkrétních textech ověřuje, že psaní českých básní je pro obrozenské autory především výrazem vlasteneckého úsilí; talent a literární erudice nejsou nutnou dispozicí k tvorbě. Práce analyzuje básnické texty a výsledky zobecňuje v podobě základních rysů obrozenské poezie. Na základě proměn jednotlivých žánrů zdůrazňuje závěry práce zásadní posun, k němuž v básnické tvorbě národního obrození došlo ve dvacátých letech 19. století. Směřování básní k vysoké náročnější poezii, nebo naopak k zábavné produkci odráželo reálnou diferenciaci čtenářstva doposud soustředěného v představě idealizovaného čtenáře-vlastence. Analýza textů rovněž dokládá, že poezii v prvních třech desetiletích 19. století charakterizuje neustále se posouvající hranice literatury. Vlivem literárního vývoje i stavu společnosti se veršované texty zaměřené k fungování v praktickém životě mohou stát literaturou (modlitba – duchovní lyrika); oproti tomu poezie vyšších nároků může oslabit nebo ztratit svou estetickou hodnotu a zůstat mimo oblast umění (óda – blahopřejné básně). Slučování dvou základních tendencí obrozenské poezie (snahy po dokonalém díle srovnatelném s klasickou literaturou – a potřeby oslovit co největší skupinu čtenářů) vede k nejasnému vymezení literárního centra a periferie.